

kusy nahradil novými, jak mu rozsudek prvního soudu právem ukládá. Postrádá proto i výtku neúplnosti řízení podle § 503 č. 2 c. ř. s. (že nebylo zjištěno, kolik žalovaný na stavbu vynaložil a o jaký druh stavby běží) všelikého oprávnění a netřeba k ní přihlížeti. Je-li zjištěno, že žalovaný od smrti matky užíval a užívá čtvrtlání se všemi pozemky a se vším inventářem, jest také prokázáno, že jest v držení pozemků i jednotlivých kusů inventáře a že věci byly tu v čase, kdy mu usedlost byla odevzdána. Právem ho proto nižší stolice k vydání věcí těch odsoudily, aniž bylo třeba řešiti otázku, zda šlo o příslušenství nemovitosti.

Čís. 7670.

Vzdání se ústního odvolacího líčení (§ 492 c. ř. s.) prohlášené v zákonných lhůtách, nemůže býti vzato zpět s právním účinkem. Nesouhlas strany s prohlášením procesního zmocněnce nemá tu významu.

V řízení o žalobě podle zákona ze dne 21. března 1918, č. 109 ř. zák. platí předpisy §§ 40—55 c. ř. s. o nákladech rozepře.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1927, Co I 4/27).

Žalobu proti československému eráru o zaplacení 600.000 Kč z důvodu ručení podle zákona ze dne 21. března 1918, č. 109 ř. zák. procesní soud první stolice (vrchní zemský soud v Praze) zamítl a odsoudil žalobce k náhradě útrat.

Nejvyšší soud zamítl žalobcův návrh, by přes to, že se obě strany vzdaly ústního odvolacího líčení, bylo nařízeno, a nevyhověl odvolání v zasedání neveřejném. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

důvodech:

Obě strany vzdaly se výslovně v přípravných odvolacích spisech ústního odvolacího líčení. Avšak téhož dne, kdy došlo k procesnímu soudu odvolací sdělení žalovaného, došlo tam také podání žalobce právního zástupce s prohlášením, že bere zpět své vzdání se a žádá o nařízení ústního jednání. Mimo to podal žalobce sám již pět dní před tím a pak ještě jednou po předložení spisů přímo u nejvyššího soudu žádost, v níž uvádí, že nesouhlasí se vzdáním se svého právního zástupce, že je odvolává a žádá, by bylo ústní jednání nařízeno. Podle § 492 c. ř. s. v doslovu čl. III. zákona ze dne 8. června 1923, č. 123 sb. z. a n., zrekne-li se odvolatel v odvolání odvolacího líčení, poučí soud při doručení odvolacího spisu odvolatela odpůrce, že se bude za to míti, že souhlasí, neprohlásí-li se v zákonné lhůtě ke sdělení určené opačně. V tomto případě mohou přípravné spisy odvolací obsahovati také právní vývody a výklady o skutcích a průvodech a odvolací soud rozhodne o odvolání v neveřejném sezení. Z těchto předpisů jest zřejmo, že vzdání se prohlášené v zákonných lhůtách nemůže býti s právním účinkem

zpět vzato. Nesouhlas strany s prohlášením procesního zmocněnce nemá tu významu (§ 34 c. ř. s.). Odvolací soud mohl by ovšem přes to naříditi ústní odvolací líčení, uzná-li to za potřebné. To odvolací soud v tomto případě za potřebné uznal a proto rozhodl v zasedání neveřejném.

Odvolatel vytýká nalézacímu soudu, že byl neprávem odsouzen k náhradě útrat sporu, protože prý podle zákona ze dne 21. března 1918, čís. 109 ř. zák. není žalovaný stát oprávněn žádati od žalobce útraty, i když byla žaloba zamítnuta. Ani v tomto směru není odvolatel v právu. Podle § 7 cit. zák. jsou jednání a všechna podání a rozhodnutí prosta poplatků a poštovného, ale jinak provede se o žalobě řízení podle ustanovení civilního řádu soudního se změnami v § 6 vyznačenými, totiž, že pro řízení před vrchním zemským soudem platí předpisy druhého oddílu (t. j. §§ 226 až 430) a pro odvolací řízení před nejvyšším soudem předpisy prvního oddílu čtvrtého dílu (t. j. §§ 461 až 501). Podle toho platí i pro toto řízení předpisy civilního řádu soudního o nákladech sporu, jak jest vidno na př. z § 414 druhý odstavec a z § 484 druhý a třetí odstavec c. ř. s., které se zmiňují o nákladech sporu jednak v první stolici, jednak ve druhé stolici. Zákon nechtěl pro toto řízení vyloučiti předpisy všeobecné části civilního řádu soudního, zejména ani předpisy o nákladech rozepře (§§ 40—50 c. ř. s.), protože by vedlo k nemožným důsledkům, kdyby na př. byly vyloučeny předpisy všeobecné části o zastoupení advokátem, o právu chudých, o podáních, o doručování a pod. Zákon chtěl toliko vyloučiti pochybnost o tom, podle kterých předpisů má prováděti řízení vrchní zemský soud a nejvyšší soud, tedy soudy, které v pravidelných případech rozhodují jen jako soudy druhé a třetí stolice, nikoli jako soudy první a druhé stolice.

Čís. 7671.

Bylo-li odvolání, podané pro zmatečnost, zamítnuto odvolacím soudem samostatným usnesením, lze si do něho stěžovati rekursem podle § 519 čís. 1 c. ř. s.

Bylo-li takové zamítavé usnesení pojato do rozsudku odvolacího soudu, lze mu odporovati dovoláním podle § 503 čís. 1 c. ř. s.

(Plenární rozhodnutí ze dne 30. prosince 1927, Pres. 227/27.)

D ů v o d y:

V poradách nejvyššího soudu vyskytly se pochybnosti o správnosti dosavadního rozhodování, že do usnesení odvolacího soudu, jímž bylo zamítnuto odvolání podané pro zmatečnost, není opravného prostředku. Sesílený senát, jemuž byla sporná otázka předložena k rozřešení, usnesl se na zásadách v čele uvedených. Zmatečnosti jsou určité, v § 477 c. ř. s. přesně vypočítané vady řízení, jímž zákon příkládá takovou důležitost, že nařizuje odvolacímu i dovolacímu soudu, aby k nim přihlížely také z úřední povinnosti, a aby prohlásily řízení, postížené zmatkem, se všemi rozhodnutími v něm vydanými, za nicotné